

Ale o krwi tej, co się świeżo lała
o łzach któremi płynie polska cała...
O nich pomyślić nie mieliśmy duszy!...¹⁾

На моя роденъ край, отъ първи още дни,
незнайно по каква незнайна, висша воля,
обреченъ на сълзи и кървава неволя. . . .

Интимнитѣ детски спомени сж изходенъ
пунктъ и за двамата поети. Чрезъ тѣхъ Мицкѣ-
вичъ се пренася въ изгубения роденъ край, и
предъ него отново възкръсватъ най-скжпитѣ
образи, съ които е свързана родината. И въ ду-
шата на Славейкова е спазена:

Тжжовна пѣсенъ отъ ония времена
и тя ме отъ брѣгътъ на днитѣ настоящи
на миналото къмъ далечний тъменъ брѣгъ
пренася. . .

Той си спомня за най-интимната пѣсенъ —
пѣсенъта за падналия на Балкана юнакъ. . . И
както разбитата пѣсенъ на Мицкѣевича вне-
запно се възмогва и окрилява при яркитѣ виде-
ния на роднитѣ образи, тѣй и у Славейкова:

Като вълшебна речъ тазъ пѣсенъ ми отвива
отъ тия чудни дни завесата мъглива!
Сърдцето съ прежний жаръ метежно пакъ тупти:
Балкана виждамъ азъ — въ шеметни висоти
изстжпватъ връхъ до връхъ и дивни и замайни...

Той копнѣе да чуе неговата пѣсенъ — най-
свидната пѣсенъ, която би го накарала да за-
брави несгодитѣ на живота и отново да го
слави, защото за пръвъ пжтъ е събудилъ сър-

¹⁾ Но за тази кръвъ, която тѣй скоро се пролѣ,
за сълзитѣ, въ които тъне цѣла Полша,
за тѣхъ да помислимъ нѣмахме сърдце!